

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN

JÄSENLEHTI

N:o 4

HEINÄK.—ELOK.

1919

E. VALTAMON kirjapaino
Helsinki, Oulunkylä, 1919

SUOMEN TEOSOFISEN SEURAN JÄSENIILLE.

ARVOISAT, RAKKAAT S. T. S. JÄSENET!

S. T. S. valitsi minut äskeisessä vuosikokouksessaan seuran ylisihteeriksi — suureksi yllätykseksi itselleni ja koko seuralle. Pyydän siksi lausua kokouksen osanottajille nöyrät, vilpittömät kiitokseni siitä suuresta luottamuksesta ja kunnia-
niasta, mikä minulle täten osoitettiin.

Se lämmin ja sydämellinen rakkauden purkaus, mikä vuosikokouksessa ilmeni valitessa minut ylisihteeriksi, se suuri ystävällisyys, jota kaikki minulle osoittivat, tulee varmaan vielä kantamaan hyviä hedelmiä yhteistyössämme ja antaa toiveita solmittujen rakkaussiteitten jatkuvaisuudesta välillämme. Rakkauden merkissä alkoi meidän tutustumisemme. Jatkukoon siinä yhteistyömme, läpitunkekoon se voima meidät, johtakoon askeleemme, kirkastakoon se mielemme ja avatkoon se sydämemme! Olkoon rakkaus uusi aseemme, vaikka muuten vanha ja tuttu! Olkoon se julistuksemme kanssaveljillemme. Sen lipun alla tulemme onnistumaan, tulemme voittamaan.

Korkein ja rakkain toivomukseni on, että voisin edes jossain määrin täyttää sen, mitä ylisihteeriltänne odotatte, ja että minulla olisi viisautta ja kykyä palvella seuraa ja johtaa sitä Mestarien toiveitten ja tarkoitusten mukaisesti.

Perehtymätön olen vielä uusiin tehtäviini, pieni on myös kykyni. Mutta toivon Teiltä kaikilta ystävällistä avustusta ja yhteisin voimin, yhteisin tuumin työ varmaan onnistuu. Toivon, että luotatte rehelliseen tahtooni koettaa tehdä parastani seuramme hyväksi. Jos jossain erehdyn, niin muistuttakaa minua ja tahdon erehdykseni korjata. Jos esiintuon epäviisaita, epäkäytännöllisiä esityksiä ja ehdotuksia, niin oikaiskaa. Tiedän, että olen vaan seuran palvelija, samalla kun pyrin olemaan Mestariemme palvelija kaikessa heikkoudessani ja kehittymättömyydessäni.

Vuosikokous hyväksyi periaatteenaan, että seura seurana tahtoo pysyä erossa kaikesta poliittisen ja yhteiskunnallisen elämän myllerryksistä, mutta sallii jäsenilleen täyden vapauden ottaa osaa niihin yksityishenkilöinä.

Tämä on minunkin kantani. Ja tahtoisinpa vielä tähän lisätä, että pidän erittäin suotavanakin, että seuran jäsenet yksityisihmisinä kohdistavat niin paljon kuin mahdollista työnsä ulospäin yhteiskunnan kasvattajina ja ottavat kykujensä ja taipumuksiensa mukaan osaa kansamme ja koko maailman nykyään tapahtuvaan uudestaan rakentamistyöhön ihmiselämän kaikilla aloilla. Teosofisen elämäntutkimuksen läpitunkemina meillä voisi olla, ja varmaan onkin, paljon maailmalle sanottavaa ja annettavaa. Niin on ainakin henkisen elämän elvyttämiseen ja kohottamiseen nähden. Jos meillä vaan on ihmisrakkautta, veljesrakkautta, niin emme voikaan istua kädet ristissä ja ajatella vaan omaa persoonallista kehitystämme, kun koko muu maailma ympärillämme kamppailee elämästään, kärsii uuden elämän synnytystuskia. Tietysti tahdomme tarjota apuamme, tahdomme työllämme tukea uusien henkisten arvojen, ihmisoikeuksien, veljesrakkauden puolesta taistelijoiden työtä.

Nykyinen aika on nähtävästi hyvin sovelias tällaiseen työhön. Pitkä ja hirvittävä sota, monet vallankumoukset ja poliittiset mullistukset, nälänhädät, kurjuus, yleinen epävarmuus ja levottomuus ovat olleet omiansa herättämään ihmisissä parempien olojen kaipuun ja synnyttäneet heissä herkkyyden vastaan ottamaan uusia aatteita.

Ne suuret voima-aallot, jotka aika ajottain käyvät läpi maailman ovat tätä nykyä taas toimessa, ilmeten äärimmäisyyksinä. Monessa maassa on tämä voima nykyisin ilmentynyt vihan ja pahan kohtuuttomuudessa. Mutta sama voima voi myös elvyttää vastakkaisen ominaisuuden äärimmilleen, jos vaan sille suodaan tilaisuus. Se ominaisuus on rakkaus. Maailma on nykyään yhtä hyvin kypsä rakkaudelle ja henkiselälle herätykselle kuin vihan ja hävityksen hulluudelle.

Se on meidän suuri ja jalo etuoikeutemme saada levittää rakkauden, veljeyden kaikkivoittavaa sanomaa, saada olla mukana auttamassa tämän suuren voiman ulospurkausta oikeaan suuntaan.

Suomen teosofit ovat varmaan jo kuluttaneet loppuun lapsenkenkensä ja siirtyneet nuorukaisen rohkeaan, työhaluiseen, toimintatarmoiseen ikään. Sitä todistaa se seikka, että korkeampi kaitselmus katsoi ajan tulleeeksi siirtää seura kulkemaan ja toimimaan omin päin ilman entistä, viisasta isäl-

listä johtoa. Käsittämättömällä tavalla joutui seuran johdosta ihan pois vanha, kokenut ja viisas johtaja ja ohjat joutuivat ihan perehtymättömän vähän tunnetun jäsenen käsiin.

Tämä on merkki siitä, että seura luottaa jo omiin voimiinsa, se tahtoo voimiaan koetella ja toimia omin päin.

Siksipä: jännittäkäämme lihaksemme, terästäkäämme tahotomme, hiokaamme järkemme ja lähtekäämme työhön! Viljavainio on suuri ja elo seisoo valmiina leikattavaksi. Valmistukaamme tätä työtä varten, varustakaamme matkallemme tarvittavat eväät ja työkalut ja lähtekäämme elovainiolle.

Eväänämme olkoon silloin suuri ihmisrakkkaus ja monet muut hyveet. Rakkaus on suuri voima. Sitä nykyään maailmassa kaivataan ja sitä voimaa olisi meidän koettava käyttää työmme edistämiseksi. Työkalunamme käyttäkäämme keskitetyn ajatuksen synnyttämiä väreilyjä henkimaailmassa sekä puhutun ja kirjoitetun sanan tenhovoimaa. Ja etsiköön kukin itselleen sopivan työalan suuresta viljavainiosta.

Jotta voisimme luoda voimakkaita, ihmisrakkautta uhkuvia ajatusvirtoja ja ajatusmuotoja henkimaailmassa vaikuttamaan ihmismaailmaan, täytyy meidän turvautua mietiskelykeinoon. Jos jokainen seuran jäsen uhraisi 5—10 min. joka päivä tällaiseen mietiskelyyn kuukausien ajat, niin varmasti näin syntyneet voimakkaat ajatusvirrat vaikuttaisivat jo niin ihmismieliin, että sanomamme fyysillisessä maailmassa löytäisi herkempiä vastaanottajia, työmme tulisi siten helpommaksi ja tuottaisi runsaamman hedelmän. Niin voisi mietiskelyaiheena olla veljeysrakkkaus, mihin se perustuu, mitä se olisi toteutettuna, mitkä sen tuottamat parannukset oloissamme. Niin joutuisimme mietiskelemään esim. sellaisia aatteita kuin kansain veljestyminen, yleinen rauha y. m.

Ne jäsenet, jotka pystyisivät antautumaan ulospäiseen työhön, voisivat valita taipumuksiensa ja kykyjensä mukaan eri toiminta-aloja, kuten lasten kasvattajina, opettajina, lasten kotien johtajina, kiertävinä puhujina j. n. e. Mitä tärkeintä tulevaisuuden työtä on juuri työ lasten keskuudessa. Sitä olisi tuettava. Uuteen eloon olisi elvytettävä teosofiset lasten sunnuntai-koulut, lootuskoulut.

Erittäin suotavaa olisi saada sanomalehtiin selostuksia teosofisesta maailmankatsomuksesta. — Kirjailijat, puhujat ja teosofisten kirjojen kaupustelijat jatkavat tietysti eteenkinpäin entistä työtään.

Jotta jäsenet paremmin kehittyisivät ja perehtyisivät tämmöiseen ulospäiseen toimintaan, tulisi järjestää sitä varten erikoisia kursseja. Looshit voisivat keskuudessaan jo pal-

jon siihen suuntaan tehdä harjoittaessaan jäseniään esitelmien ja puheiden pitoon y. m. Mutta pääasiana on tarkoin syventyminen teosofisiin perustotuuksiin.

Mutta ulospäinen työ kysyy varoja. Ja niiden hankkiminen olisi myös hyvin tärkeä tehtävä. Ilman niitä ei voida kehottaa jäseniä ryhtymään tällaiseen laajempaan työhön. Olisi sentähden hyvin toivottavaa, että looshit ottaisivat tämänkin asian harkittavakseen. Looshit voisivat esim. kukin paikkakunnallaan toimeenpanna vapaaehtoisia keräyksiä, julkisia iltamia sopivalla ohjelmalla y. m. Se olisi myös sangen toivottava asia, että ne T. S. jäsenet, jotka pystyvät luomaan musiikkia ja runoutta, sekä kirjoittamaan näytelmäkappaleita sepittäisivät meille sopivia lauluja, näytelmäkappaleita y. m. s. iltamiimme sopivaa ja vetovoimarikasta ohjelmaa.

Kun työvoimia täten on harjoitettu ja varoja hankittu, niin voisivat jäsenet muodostaa pieniä seurueita ja retkeillä ympäri maatamme. Miksikäs ei voitaisi ulottaa matkaa myös Vianan Karjalaan, Inkeriin ja Viroon, missä kieltämme jotenkin ymmärretään.

Rakastakaamme koko sydämestämme kärsiviä, onnellisuutta etsiviä veljiämme. Uhrautukaamme työhön heidän tilansa parantumiseksi, työskennelkäämme tuottaaksemme heille rauhaa, iloa ja onnellisuutta. Kun tätä teemme, niin työskentelemme samalla Mestariemme avustajina, heidän työmiehinään tulevaisuuden hyväksi. Kehittykäämme ja kasvakaamme kykeneviksi työntekijöiksi, ihmissuvun auttajiksi ja ehkäpä joskus vielä sen johtajiksikin ja opettajiksi.

Raivola, 20. VI. 1919.

Seuran nöyrin palvelija

JOHN SONCK.

VUOSIKOKOUS.

Suomen Teosofisen Seuran vuosikokous pidettiin kesäkuun 7—9 p:nä Teosofisessa Päämajassa Tuonenkylässä. Osanotto oli runsas ja mieliala virkeä, tulevaan toimintaan nähden paljon lupaava.

Kun vuosikokouksen pöytäkirja tulee jaettavaksi jäsenille jo seuraavan jäsenlehden mukana, tullaan tässä lehdessä käsittelemään vaan kokouksen tärkeimpiä päätöksiä.

YLISIHTEERI-KYSYMYKSEN RATKAISU.

Seuramme elämäkokemusten herkimpiä ja pyhimpää hetkiä on epäilemättä oleva ylisihteerikysymyksen ratkaisu viime vuosikokouksessa. Niin elävästi me saimme siinä kokea Mestarin käden kosketuksen. Niin nöyrinä, pieninä, sydämet kiitollisuutta uhkuvina me kumarruimme noiden suurien johtajiemme edessä, joiden rakastavan, viisaan, niin suoranaisen johdon alaisena me saimme silloin havaita meidänkin Teosofisen Seuramme olevan.

Ylisihteerikysymys oli seurassamme aivan hujppuunsa kärjistynyt. Koko viime toimintavuotemme keskeisimpänä kysymyksenä se on ollut. Ei sitä Jäsenlehteä ilmestynyt, jossa ei siihen olisi puututtu. Myötä- ja vastakirjoituksia, kiihkeitä, toisia syytteleviä olivat ne aina tulvillaan. Tuska-tuttavan tukahuttavaksi oli jo käynyt seuramme ilmapiiri.

Ahdistus sydämessä lähti kotoaan varmasti jokainen viime vuosikokoukseen. Arvattiin kiistan siellä kiihkeimmilleen kehkeytyvän. Suunnittelut, joihin edeltäkäs puolelta ja toiselta oli ryhdytty ylisihteerikysymyksen ratkaisemiseksi eivät suinkaan lupaavilta näyttäneet, eivät rauhaa ja sopua seuramme vastaiseenkaan elämään tuovilta. Arkoina ja epäilevinä lähestyivät siksi vuosikokoukseen saapuneet veljet veljiään. Tuskin kättä uskalsi tarjota, tuskin puheisiin puuttua vastakkaista kantaa edustavan veljen kanssa.

Mutta Ne, jotka näkevät syvemmälle kuin meidän vajavain silmämme, He olivat nähneet kaiken aikaa, kuinka meidän sydämemme, vaikkakin erilaiset katsantokannat kiihkoisasti taistelivat toisiaan vastaan, värisi ja itki tuskasta, kun ei näyttänyt löytyvän ymmärtämyksen siltaa vastakkaisella puolella olevien välillä. He kuulivat meidän rukouksemme, He näkivät meidän vakavan halumme tehdä paras-tamme Heidän asiansa, Teosofisen Seuran menestymisen hyväksi. Ja siksi Heidän johtonsa niin rakastavana puuttui-kin asiamme ratkaisuun. Se tuli meille odottamattomalla tavalla, mutta niin yhdistävänä ja onnellisena.

Välittäjäkseen valitsivat He palvelijansa, jonka korva oli herkkä kuulemaan Heidän ääntään, jonka sydän tulvehti rakkautta Heidän työlleen, jonka tahto oli oppinut taipumaan korkeimpaan. Siksi kun hänelle käsky tuli, kun hänen apuaan tarvittiin, ei hän epäillyt, ei arkaillut ottaessaan Heidän tahdostaan hartioilleen edesvastoullisen raskaan taakan, tämän meidän seuramme johdon.

Kun Perustaja-ylisihteeri Pekka Ervast lopullisesti ilmoitti vuosikokoukselle kieltäytyvänsä ylisihteeriehdokkuudesta ja tohtori John Sonck, joka seuramme perustamisesta asti on tunnettu sen avuliaana avustajana ja ystävänä, vaikkakin sen toiminnasta melkein kokonaan sivulla olleena, ehdotettiin ylisihteeriksi ja hän, nöyränä ja vaatimattomana omaa kykenemättömyyttään esiintuoden suostui sen tehtävän vastaanottamaan ja luvaten samalla kokonaan antautua seuramme palveluun, silloin me tiesimme ja tunsimme: »tämä on Mestarin tahto, tässä on Heidän johtonsa». Ja meidän sanamme ja meidän sydämemme valitsi hänet yksimielisesti seuramme ylisihteeriksi. Vapautuksen, kiitollisuuden ja rakkauden laine läikähti yli huoneen.

Se uusi kehityskausi, johon seuramme on tämän vaalin kautta astunut, alkoi uhrilla. Sen ensimmäisenä oleva antoi siitä kauniin esikuvan. Samaa vaaditaan nyt meiltä kaikilta, jotka muodostamme tämän kokonaisuuden, Teosofisen Seuran ruumiin. Jos kerran näemme ja tunnustammekin tässä vaalissa suurien Johtajiemme tahdon ja johdon, niin emmekö kiirehtisi mekin silloin uhraamaan, jättämään kaikki vanhat kiistat, ennakkoluulot ja epäilyt, persoonalliset kiintymykset ja näkökannat ja rientäisi yhtenä miehenä kukin kohdaltaan tukemaan sitä työtä, joka nyt uuden ylisihteerin välityksellä pyrkii ilmoille.

Ei, me emme saa enää eksyä henkilöpalvontaan, olkoonkin se kuinka suuri ja kunnioitettava tahansa. Mestarien työ ainoastaan on meidän nyt elävöitettävä itsellemme. Heidän suunnitelmiansa tässä seurassa on meidän ennenkaikkea pyrittävä havaitsemaan ja toteuttamaan ja niihin opittava taipumaan vaatikoon se vaikka sydänveremme uhrikseen. Siinä työssä mukana olevia johtajiamme ja opettajiamme me emme rakasta ja kunnioita korusanoin ja vetisin rakkaustuntein, vaan horjumattoman uskollisella yhteistyöllä. Jokaisen jäsenen vaatii valveille tämä ajanhetki seurassamme. Jokaisen eteen tuo se kysymyksen: mitä minä voisin tehdä, miten auttaa, miten palvella tätä seuraa? Muistakaamme aina ja yhä, että tämä seura on perustettu maailman auttamiseksi. Maailman hätä ja kärsimys on suuri. Polttakoon siksi tuliliekin sydäntämme kysymys: Onko tämä väline, meidän seuramme valmis työhönsä?

Ja kun me uusin innoin, mieli rohkeana lähdemme polkemaan uutta askelta seuramme kehityksessä, yritämme toiminnan vaikeata tietä, niin me katse taaksepäin kääntyneenä tulemme aina kiitollisuudella ja rakkaudella tunnustamaan

niiden työn, jotka lujan perustan, ensi askeleen tässä työssä ovat luoneet ja tähän saakka viisaudella johtaneet. Kunnia ja kiitos heille! — Ja sydän kuiskaa silloin ennen muita nimet: Pekka Ervast ja Väinö Valvanne.

SUUNTAKYSYMYS.

Jos joku sivullinen pintapuolisesti asioita arvosteleva olisi sattunut pistäytämään ensimmäisenä helluntaipäivänä T. S:n vuosikokouksessa, kun siellä pohdittiin n. s. suuntakysymystä seurassa, niin olisi hän vallan kauhistuksissaan tuuminut: »Ja näillä on veljeyksensä ensimmäisenä ohjelmapykälänä!»

Niin tiukasti ja kiihkeästi todellakin iskettiin siellä toisensa katsantokantoihin ja persooniinkin. Ja väliin nousitiin, kaiketi molemmilta puoliltakin, toisiaan opettamaan ja veljeyden nimessä rauhoittamaan. Tuloksetonta se kuitenkin oli.

Mutta oliko tuloksetonta itse tuo keskustelu, se on toinen kysymys. Ja silloin täytyy vastata: ei suinkaan.

Tämäkin keskustelu antoi ensinnäkin yhä enemmän vahviketta sille usein asetetulle vaatimukselle, että seuramme yhteisissä kokouksissa enemmän pohdittaisiin periaatekysymyksiä. Siinäähän me vasta harjaannumme kuulemaan ja sietämään erilaisia käsityskantoja ja opimme vähitellen omaa kiihkeyttämme huomaamaan ja hillitsemään, eikä suinkaan siten, että me näennäisen rauhan takia vältämme kokonaan kiistaa herättäviä kysymyksiä.

Ja jos me syrjäytämme tuon epämiellyttävän pintavaihtuksen ja tunkeudumme syvempiä tuloksia etsimään tästäkin keskustelusta, niin meidän täytyy sanoa, että ne olivat erinomaiset, kauaskantoiset ja varmasti vastaista työtämme suuresti hedelmöittävät. Monista kummallakin puolella olleista väärinkäsityksestä avonaisen keskustelun kautta vapaututtiin ja paljon yhteisymmärrystä ja kunnioitusta toisten vakaumuksia kohtaan syntyi. Siitä ovat todisteena ne ponnet keskustelusta, jotka Perustaja-Ylisihteeri ehdotti ja jotka kokous hyväksyi. Niissä tunnustettiin oikeutetuksi ulospäinen työ niin valtiollisella kuin yhteiskunnallisellakin alalla, kunhan se vaan ei tapahdu T. S. nimessä. Ja sitäähän ei ollut koskaan tuo n. s. uusi suuntakaan vaatinut.

Kun tämä kysymys tulee vastakin monelta puolelta pohdinnan alaiseksi, emme siihen nyt pitemmältä kajoa.

TEOSOFINEN ORPOKOTI.

Suuri joukko vuosikokoukseen saapuneita oli jo 7 p:n illalla kertynyt Piippalan verannalle tutustumaan toisiinsa ja ottamaan osaa sinä iltana esilletulevan keskustelukysymyksen käsittelyyn.

Rva Impi Rahkonen kertoi lämmöllä suunnitteluistaan ja toimistaan teosofisen orpokodin aikaansaamiseksi toivoen teosofi-toverien kannatusta yritykselleen. Asia saikin lämpimän periaatteellisen kannatuksen osakseen ja kokous lausui hartaana toivomuksenaan, että alustaja sitkeästi ajaisi tuumansa perille, sillä sellaisen hankkeen onnistuminen riippuu ennenkaikkea yksityisen yritteliäisyydestä. Joukkona on oltava valmis antamaan avustusta tarpeen vaatiessa ja siihen vedottaessa.

Ne jotka haluavat tavalla tai toisella avustaa tätä yrittä, voivat kääntyä rva Impi Rahkosen puoleen, os. Laurinmäki, Säiniö.

JUHLAT.

Vanhan tavan mukaan oli vuosikokouksen yhteyteen nytkin järjestetty Idän Tähdän juhla ja S. T. S. vuosijuhla. Näissä saimme taas kuulla taiteilijaimme monenlaatuaisia ihania esityksiä, T. N. L. laulukuoron viehättävää laulua. Vuosijuhlassa puhui Perustaja-ylisihteeri aiheesta: »Teosofian asema maailmassa», ja Idän Tähdän juhlassa Helmi Jalovaara: »Tuleva maailmanopettaja ihanne-ihmisenä».

HALLITUKSEN KOKOONPANO.

Tärkeitä muutoksia ylisihteerin ja hallituksen virka-ajan pituuteen nähden tehtiin viime vuosikokouksessa. Ylisihteerin toimintakausi tulee nyt kestävään kolme vuotta ja hallituksen jäsenten kaksi vuotta.

Vuosikokouksen valitsemina tuli siis seuran ylisihteeriksi tohtori John Sonck ja varapuheenjohtajaksi rva Olga Salo. Hallitukseen tulivat vakinaisiksi: Kyllikki Ignatius (154 ä.), Antti Aho (140 ä.), Helmi Jalovaara (128 ä.), Jussi

Snellman (108 ä.) ja Hilda Pihlajamäki (96 ä.). Varajäseniksi: Yrjö Lehtinen (85 ä.), N. Rauvala (80 ä.), E. Happonen (51 ä.), E. Paasonen (37 ä.) ja J. Tukiainen (31 ä.).

Pöytäkirjurikseen valitsi hallitus ylioppilas A. Ahon ja taloudenhoitajaksi rva Olga Salon.

JÄSENLEHTI.

Seuran jäsenlehti tulee ilmestymään niinkuin ennenkin.

Mitä toivottavinta nyt olisi, että vihdoinkin personakiisat unohtaisimme, emmekä niillä enää tämän lehden vähälukuisia sivuja täyttäisi. Tulkoon tämä lehti eläväksi välineeksi seuramme jäsenten kesken. Siinä työtämme ja toimintaamme, uusia suunnittelujamme ja kokeilujamme esittäkäämme ja siten toisiamme elähyttäkäämme ja innostakaamme aina uutterampaan yritykseen kalliin seuramme menestymiseksi!

Jäsenlehden toimittajana tulee olemaan — ylisihteerin ollessa päätoimittajana — Helmi Jalovaara, jolle lehteen aiottut kirjoitukset ovat lähetettävät. Os. Teosof. Päämaja Äggelby.

LISÄVERO v:nna 1919.

Koska Suomen Teosof. Seuran tämän vuoden tulo- ja menoarvio loppuu arveluttavaan vajaukseen, päätti vuosikokous kesäk. 9 p:nä, että Seuran jäseniä sydämellisesti kehoitettaisiin suorittamaan uusi ainakin yhtä suuri lisävero tältä vuodelta. Täten siis kehoitetaan jäseniä syyskuuhun mennessä lähettämään osotteella rva Olga Salo, Äggelby, sama lisävero kuin jo maksamansa eli siis vähintään Smk. 30, 20 tai 10. Niitä, jotka eivät vielä ole mitään lisäveroa suorittaneet pyydetään siis ystävällisesti yhdellä kertaa suorittamaan suunnittelemansa lisävero kaksinkertaisena.

Tuonenkylässä, 25. 6. 1919.

Suomen Teosofisen Seuran hallitus.

TEOSOFINEN SEURA PUOLUEIDEN JA KIRK- KOJEN YLÄPUOLELLA.

Vaikkapa viime vuosikokouksessamme suuntakysymyksestä keskusteltaessa todettiin kummankin suunnan edustajien muutamissa tapauksissa sekaantuneen vähemmän harmitulla tavalla poliittiseen taisteluun, niin ilmeni siinä kuitenkin, ettei kukaan seuran jäsenistä ollut tahtonut johtaa T. S:aa minkään puolueen helmaan, joten laajalle levinnyt pelko siitä, että muutamat ryhmät tahtoisivat liittää seuramme sosialidemokraattiseen puolueeseen näyttäytyi aivan aiheettomaksi.

Mutta kun seurassamme on ryhmiä ja irtojäseniä, jotka täydestä sydäimestään tahtovat työskennellä uuden kulttuurin puolesta, niin täytyykö heidän T. S:n jäsenyytensä tähden tyytyä työskentelemään vain heikkoina ja avuttomina yksilöinä saamatta muodostaa teosofisen hengen elähdyttämää järjestöä aatteidensa ajamista ja mielipiteidensä levittämistä varten, ja eikö heillä ole oikeutta odottaa minkäänlaista tukea ja apua henkisesti voimakkaalta ja suurelta T. S:lta? Nämä ovat seurassamme päivän polttavia kysymyksiä. Suuntakysymystä pohdittaessa saatoimme kuitenkin tehdä sen ilahduttavan huomion, että seuramme ei mitenkään tahdo estää jäseniänsä yksityisinä kansalaisina muodostamasta poliittista järjestöä, ja vieläpä tuntui siltä, että seuramme olisi valmis antamaan siunauksensakin tuollaiselle järjestölle, kunhan tämä vain aloittaisi toimintansa teosofisessa hengessä.

Me voimme siis odottaa, että samoin kuin valtion sotalaitoksesta erillään oleva valtiokirkko on suostunut vihkimään joukkojen sotalippuja, niin suostuu T. S:kin siunaamaan viime Jäsenlehdessä mainitun sinisen lipun niiden joukkojen tunnusmerkiksi, jotka teosofisessa hengessä ryhtyvät jouduttamaan uuden hallituksen ja yhteiskunnan syntymistä. Ja eihän toisin voisi ollakaan, sillä eihän seuramme voisi toimia sellaisen kylmän ja tunnettoman isän tapaan, joka tekee tyttärensä perinnöttömäksi, kun tämä menee puolisoiksi alemmassa säädyssä olevalle miehelle. Mutta samoin kuin tyttären mieleen ei juolahdakaan vaatia vanhempiansa muuttamaan heidän vanhasta loistavasta kodistaan omaan uuteen puutteelliseen majaan, niin eivät nekään T. S:n jäsenet, jotka antautuvat alemman aineellisen maailman yhteiskunnalliseen työskentelyyn, vaadi T. S:aa luopumaan sen henkisemmästä

tehtävästään. Yhdysside T. S:n ja sen jäsenten välillä kuitenkin yhä säilyy, sillä T. S. on kuin tiehyt, jota myöten jäsenet saavat ammentaa maailman taistelussa välttämättömästi tarvitsemaansa henkistä voimaa. Tällaisena tiehyeenä onkin T. S. puolueiden yläpuolella, ja kun se vielä sallii mitä erilaisimmilla työaloilla toimivien yksilöiden ja järjestöjen ammentaa kauttansa voimaa samasta lähteestä, niin synnyttää se siten samalla myös sovinnollisuutta ja suvaitsevaisuutta sekä muodostaa yleisen veljeyden ydintä.

Mikään ei siis estä meitä muodostamasta valtiollis-yhteiskunnallista järjestöä teosofisessa hengessä, jos vain katsomme ajan sen perustamiselle olevan sopivan. Mutta ennenkuin sen perustamme, tulee meidän pohtia, kumpi on juuri nykyhetkellä tarpeellisempi, uuden kulttuurin valtiollisen ja yhteiskunnallisen vaiko kirkollisen elämän perustuksen laskeminen? Tätä asiaa olisi mielestäni teosofisissa piireissä pohdittava, ellei nim. katsota voimien riittävän kummallekin alalle.

A. A. SAARNIO.

PRESIDENTTIMME ANNIE BESANT'in TYÖSTÄ.

Eloon heränneet uudet aatteet kansojen vapaudesta, kansojen oikeudesta saada elää omaa, vapaata elämäänsä, ovat tuoneet lopulta meidänkin kansallemme vapauden. Mutta samalla kun suur-kansat, suur-valtiot tunnustavat tämän aatteen oikeudellisuuden heistä riippumattomiin pikkukansoihin nähden, eivät he ole vielä jaksaneet tunnustaa ja vielä vähemmin panna sitä käytäntöön omissa valtioissaan, niistä erilleen pyrkivien eri kansallisuuksien suhteen. Siitä on esimerkkinä mahtava Englanti. Turhaan ovat Irlanti, India, Egypti odottaneet suotuisaa vastausta hartaisiin toivomuksiinsa. Aate on ilmassa, mutta suuri osa ihmiskunnasta ei kykene vielä sitä vastaanottamaan, siltä puuttuu tosi veljesrakkaus.

Rakastettu presidenttimme, rouva A. B. on vuosikausia tehnyt ja tekee yhä vielä uutteraa työtä Indian, hänen toisen isänmaansa, monien Mestarien vanhan pyhän maan hyväksi, tukien sen vapauspyrkimyksiä. India ei pyri erilleen Englannista, se tahtoo ainoastaan saada itsehallinto-oikeuden, oikeuden itse järjestää oman sisäisen elämänsä. Tätä

työtä Annie Besant ei tee seuran nimessä, vaan yksityisenä henkilönä. Nykyään on hän matkalla Englantiin, toimiakseen siellä Indian asian puolesta. Ja ompa myös tullut kysymyksen alaiseksi hänen käyntinsä Amerikassa herättääkseen sielläkin myötätuntoa Indian asialle. Me, jotka jo olemme saaneet kokea uusien, kansainvälisten oikeusaatteiden vaikutusta omien olojemme järjestelyssä, emmekö me siitä kiitollisina tahtoisi, siten kuin voimme, auttaa muita kärsiviä kansoja näissä heidän oikeutetuissa pyrkimyksissään? Samalla hiukan helpoittaisimme ja auttaisimme presidenttimme ja arvatenkin myös Mestariemme työtä. Me voisimme esim. lähettää osanottavaisia ajatuksia ja rukouksia sorrettujen, kärsivien kansojen puolesta ja voisimme ajatuksillamme täten lujittaa näitä aatevirtoja maailmassa. Jos me tahdomme auttaa muita, niin luonnon hyvät voimat kyllä muistavat aikanaan meitä ja meidän kansaamme.

J. S.

KUOLLUT SYNTI.

I.

Näen Mestarin syövän puplikaanien ja syntisten kanssa, kieltäytyvän tuomitsemasta syntistä vaimoa, avaavan varkaalle paratiisin ovet;

Näen Hänen silmänsä rakkautta säteilevän, kun Hän kaihoten puhuttelee nuorukaista, vaikka tämä on rikkauksiensa orja ja hylkää vapauden;

Itse Hän oli väärintekijäin joukkoon luettu ja Hän etsikin sellaisten ystävyttä;

Ja kuitenkin Hän tuomitsi, sanoilla, jotka vielä vuosisatojen takaa sattuvat kuin siiman sivallus, ulkokullattuja ja ainoastaan heitä;

Kaikista synneistä Hän erotti tämän yhden, sitä erityisesti vitsoakseen.

II.

Ulkokultaisuus, sinä olet tosiaankin erikoinen synti, kuoleman synti elämän syntien joukossa, kuollut pahe elävien paheitten joukossa;

Jäsenten jäykistyminen, kudosten kovettuminen, ihmisen luutumisen elottomaksi möhkäleeksi, niin että hän yhtyy vanhoihin kuolleisiin muotoihin ja sulkeutuu pois siitä elämästä, joka tuleva on;

Te toiset taas, te intohimon ja kunnianhalun synnit, olette ainakin eläviä;

Vaikka teidän elämänne onkin taudin siemen ja paisuman elämää, on se yhtäkaikki elämää;

Sen rikas voima saattaa hyväksi kääntyä, se voidaan ohjata uusille urille;

Ja kuka tietää, mitä hedelmiä se vielä voi kantaa?

Tylyys ja kuolonjäykkyys, ne yksin elämän turmelevat. Hän, joka tuli ihmisille hankkimaan elämää ja runsaam-
min elämää —

Saattoiko hän tehdä aselepoa kuoleman kanssa?

III.

Te muut synnit, niinkuin ahneus, olette epäjumalan palvelemista;

Mutta onhan teillä ainakin epäjumalanne palveltavina, onhan siis edes jotain.

Kasvonne ovat tulevaisuutta kohden käännettyt; te kiipeilette jonkun temppelin portaita, olkoonpa sitten vaikka väärän temppelin;

Teillä on vaikutin ja te todella elätte ja toimitte; teistä on vielä toivoa.

Mutta ulkokultaisuus on vain kuva; sillä on elävän nimi ja se on kuitenkin kuollut;

Sillä ei ole Jumalaa, ei epäjumalaa, ei ihannetta;

Sen kivinen katse on naulattuna menneisyyteen;

Se ei voi kasvaa ja kehittyä, se on tuomittu ikuisen vankeuteen ja paikallaan oloon;

Se on kuoleman synty ja sille kuuluu vain epätoivon vaikerrus.

Hän, joka tuli ihmisille hankkimaan elämää ja runsaam-
min elämää —

Saattoiko Hän tehdä aselepoa kuoleman kanssa?

V. H. V.

ENEMMÄN ERIKOISTYÖTAPOJA T. SEURAAAN.

Amerikan Yhdysvaltojen T. S. ylisihteeri, herra A. P. Warrington on sitä mieltä, että aika on jo käsissä seuran ryhtyä vakavasti ajattelemaan seuran työtapojen muuttamista lähentyäkseen ulkopuolella olevaa yleisöä. Hänen mielestään olisi seuran kirjallisuus enemmän erikoistutettava, kirjoitettava kirjoja tehtävienne erikoisaloilta. Vielä hän esiintuo sen ajatuksen, että työ loosheissa olisi järjestettävä seuran kolmen tehtävän perusteella.

Tätä sietää Suomenkin teosofien ajatella.

VELVOLLISUUKSISTAMME T. S. JÄSENINÄ.

Noin 30 vuotta sitten lausui T. S. perustaja, rouva H. P. B., seuraavat mieleenpantavat sanat:

Samalla kun jäsenillämme on vapaus noudattaa niitä älyllisiä harrastuksia, jotka heitä parhaiten miellyttävät, on kuitenkin jokainen jäsen velvollinen antamaan avustuksensa, kuinka pienen tahansa, henkisen tai jonkun muun työn muodossa kaikkien hyväksi. Sillä, joka ei millään tavalla työskentele muitten hyväksi, ei ole oikeus olla teosofi. Meidän kaikkien täytyy työskennellä inhimillisen ajatuksen vapauttamiseksi, itsekkään lahkolais-taikauskon poisjuurruttamiseksi ja kaikkien ihmishengen saavutettavissa olevien totuuksien julkituomiseksi. Tämän voi varmimmin saavuttaa yhteistunteen viljelemisellä ja kehittämisellä henkisessä työssä. Ei kukaan rehellinen työntekijä, ei kukaan rehellinen etsijä palaa takaisin tyhjin käsin, ei löydy miestä eikä naista, kuinka tarkkaan hänen aikansa olisikin rajoitettu, joka olisi kykenemätön laskemaan henkisen tahi rahallisen avustuksen totuuden alttarille. Tästä lähtien tulee looshien ja seurojen johtajien valvoa, ettei semmoisia kuhnureita löydy teosofisessa mehiläispesässä, jotka eivät tee muuta kuin surisevat.

VALITETTAVANA ASIANA täytyy tässä mainita se seikka, että seuramme vuosikokouksesta oli pääkaupungin lehdille annettu suuntakysymykseen nähden harhaan johtava selostus. Eihän kukaan seuran jäsen ole vaatinut seuraa valtiolliseen puolue-elämän toimintaan sekaantumaan, kuten selostaja asian esittää.

AJATUKSIA n. s. SUUNTAKYSYMYKSESTÄ.

Jo syksyllä v. 1918 muodostui Turussa muutamista teosofisesti ajattelevista henkilöistä piiri, joilla kaikilla on harvas halu tutkia ja myöskin auttaa yhteiskunnallisten kysymysten ratkaisua.

Olemme lähteneet siitä periaatteesta, että ihmiskunta on yksi suuri kokonaisuus ja että jokaisen yksilön tajuntaan olisi saatava ajatus, että yhteiskunnan etu tulee olla korkeammalla hänen omaa personallista etuaan. Nykyisessä yhteiskuntaruumiissa on pääasiassa se ajatustapa vallalla, että jokainen katsoo omaa personallista hyötyään, ollenkaan ajattelemta kokonaisuutta, joka tästä kärsii. Pannaan niin suurta painoa siihen, että meidän tulee kehittää itseämme, meidän tulee luoda itsestämme viisaita ja kehittyneitä olentoja, me emme saa liata ja tahrata itseämme sellaisessa ohimenevässä ja raa'assa taistelussa, jossa nuo kehittymättömät vaistojen ja himojen johtamana riehuvat maailmanparantajat taistelevat. Meidän työmme on henkistä laatua, me valistamme ihmiskunnan henkistä puolta. Kieltämättä tämä on kaunista ja hyödyllistä työtä, mutta meidän tulee muistaa, että on meillä sentään jotain velvollisuuksia fyysillisenkin tason elämään. Jos kokonaan vetäännyimme pois tulee meidän muistaa, että tällainen oikeus silloin on toisella jos toisellakin. Siitä on seurauksena se, että todella pääsemme henkisille tasoille kokonaan. Toisin sanoin: kuolemme nälkään.

Eiköhän meidän velvollisuutemme ole, vaikka vain periaatteellisestikin ottaa osaa yhteiskunnalliseen järjestelytyöhön. Ei ole tarkoitus, että meidän kaikkien tulisi maata kuokkia, mutta kaikkien meidän tulee tunnustaa, että fyysillisenkin tason tarpeet ovat sitä laatua, etteivät ne yksin kuulu jollekin luokalle, vaan jokaisella niissä on osansa. — Surettakun kuulee moittittavan kansan raakuutta ja tyhmyyttä. Meidän viisaiden ja sivistyneiden miestemme me usein kuulemme näin valittavan. Syy on viisaiden, jotka vetäytyvät kauhistuen pois tuollaisten raakalaisten parista, peläten liikaavansa puhtaan persoonansa. Kun kerran ne, jotka tietävät, vetäänntyvät pois, niin luonnollisesti on tietämättömien ruvettava johtoon, ja tästä johtuu, että isketään sinne tänne umpimähkään, koska ei kerran ole tietäviä, jotka ohjaisivat iskuja, jotta ne sattuisivat oikeaan paikkaan. Syy siitä, että iskut sattuvat väärin ei ole tietämättömien, vaan tietävain.

Hehän vetääntyvät syrjään, ja mikä ikävintä ruoskivat kaikkiin voimin niitä, joita heidän pitäisi auttaa.

Veljet, meidän hartain toivomme on, että sinne tänne kasvaisi ihmisiä, jotka eivät vetäänny syrjään, vaan antautuvat palvelemaan ja auttamaan, siinä missä apua tarvitaan.

V. H.

KORVENTULI LOOSHI Vihannin Korvenkylässä pani toimeen yleisen juhlaillaman raittiusseurantalolla viime touku-kuun 18 päivänä. Puheita pitivät M. Erkkilä, T. Salovaara ja A. Tihkala. T. Salovaara lausui myös pari tilaisuuteen sopivaa runoa. Neiti Koskinen Oulaisista esitti miellyttävää yksinlaulua, sekä neiti Huotarin keralla pari duettoa. Vielä esitettiin T. Salovaaran tilaisuutta varten laatima kaunis kuvaelma: »Pyramiidi».

Erikoisella kiitollisuudella on mainittava, että Oulaisten kitarakuoro oli avustamassa juhlaamme hyvin harjoitetuilla esityksillään, esittäen mieltäylentäviä uskonnollisia lauluja. Näin muodostui tilaisuus mieltäylentäväksi ja kaikkiin puolin onnistuneeksi juhla. Se oli tavallaan kristillisen-teosofinen juhla. Yleisöä oli avara huone jokseenkin täynnä.

Kahdesti ennenkin on Korventulen toimesta pidetty samanlainen teosofinen juhla. Joka kerta on yleisö suhtautunut niihin myötätunnolla, jopa ihastuksellakin. Siten on teosofinen maailmankatsomus vähitellen tullut jossain määrin tunnetuksi looshin ulkopuolellakin ja ennakkoluuloisuus teosofiaa kohtaan on yhä enemmän hävinnyt paikkakunnalla.

M. E.

KUNNIOITUKSESTA.

Oi ystävät! me T. S:n jäsenet, varokaamme yhtä vihollista, varokaamme ylpeyden henkeä. Viime vuosikokouksessa eikö tuo vihollinen ollut keskellämme? Olemme kehittyneet, varsinkin älyllisesti, osaamme ajatella ja osaamme lausua ajatuksemme julki. Mutta voi, on surullista, jos rupeamme paisumaan ja pikku viisaudessaamme ylvästelemään. Olemme ajattelemattomien lasten kaltaiset, jotka ovat vii-

saamat vanhempiaan, etevämmät opettajiaan. Missä tuo on tullut ilmi? Siinä että olemme mielestäni surkastuneet ja kutistuneet suuressa hyveessä: emme osaa enää kunnioittaa etevämpiämme, emme antaa vilpittöntä arvoa opettajillemme. En tarkoita nyt kehuja sanoja, korulauseita, monisanaisia ylistyksiä; sanoja syntyy helposti, niitä vuotaa suusta enemmän kuin pitäisi. Mutta tarkoitan todellista syvää kunnioituksen henkeä, nöyryyden ihanaa lahjaa, ihailemisen ja ihmettelemisen kallisarvoista kykyä.

Miksi pelkäisimme kunnioittaa jotain opettajaamme? Siksikö että hän on ihminen niinkuin me, heikkouksille altis, erehdyksiin eksyvä, kiusauksiin lankeava? Hänkö ylipistyisi, tulisi vaativaiseksi, pitäisi pian itseään erehtymättömänä, pyrki paaviksemme?

Muistakaamme, henkisyudessa ei voi vilpistellä, totuuden voittamisessa ei mikään teeskentely ole hyödyksi, hyväksitulemisessa ei auta parhainkaan farisealaisuus. Kuta enemmän kunnioitamme meitä suurempia, sitä syvemmälle nöyryydessä painuu heidän päänsä. Osoittaessamme heille kiitollisuutta, puhdasta ihailua, luottavaa rakkautta, nostaessamme heidät korkeimmille kunniasijoille sitä alemmas astuu heidän jalkansa, sitä nöyremmiksi palvelijoiksi he tulevat ja sitä suuremman voiman he saavat muita palvelemaan; sitä likemmäksi he pääsevät meitä, sitä useampia he voivat koota syliinsä niitä veljiä, joille he ovat valmiit opettamaan kaiken viisautensa, antamaan kaiken voimansa, uhraamaan vaikka henkensä.

Jollemme itse mitään muuta osaisi tehdä, emme puhua, emme toimia, emme missään olisi etevä, mutta osaamme *kunnioittaa*, osaamme silloin paljon ja varmasti vaikutamme silloin paljon maailman auttamisessa. Älkäämme siis pelätkö kunnioittaa, älköön kunnioituksemme surkastuko, vähehkö, vaan kasvakoon, tulkoon yhä kauniimmaksi, syvemmäksi — ja vaikka sanattomaksi, kunhan se vain on tosi ja elävä.

Bh.

MIETELMIÄ T. S:n VUOSIJUHLASTA.

En ryhdy kertomaan vuosikokouksen menoa viralliselta puolelta. Sensijaan yrittäisin sanoa jonkun sanan sen aatteellisesta puolesta.

Ensimmäistä kokouspäivää alkaessamme perustajajylisih-teerimme Pekka Ervast lausui, kuinka meidän nyt ensiker-taa vapaassa ja itsenäisessä Suomessamme kokoontuessamme, on kokoonnuttava vapauden ja itsenäisyyden merkeissä. Ja tämänpäiväinen työmme sitten osoittikin, kuinka meidän olisi pyrittävä vapautemme ja itsenäisyytemme keralla kohoutu-maan fyysilliseltä tasolta veljeyden ja henkisyiden tasolle. Voisimmehan ajatella: vuosimiljoonien kuluessa tietoisuus vapaudesta ja itsenäisyydestä on noussut ja yhä nousee fyysilliseltä tasolta henkisiä tasoja kohti. Mitä pitemmälle ihmiskunta kehityksessään kulkee, sitä enemmän se itse luo-puu vapauksistaan ja oikeuksistaan fyysillisellä tasolla.

Toinen päivä alettiin viisauden merkeissä. Itsenäisen ihmisen pysyvänä ehtona ja tunnusmerkinä täytyy olla, että hän itse kykenee viisaasti työtänsä ohjaamaan. Mitä enemmän hänellä on henkistä viisautta, sitä korkeammalle jalustalle hän kykenee toimintansa kohottamaan. Tuollai-sista jalustoista tahtoisin mainita muutamia: aineellinen hy-vinvointi, sielullinen elostelu, yhteistyön sopusointu, j. n. e. Näistä alempi tietenkin aina sisältyy voitettuna ylempään. Nyt me mielestäni jaksomme ponnistaa niin paljon, että meidän todellakin onnistui kohottaa seuramme ja työmme sopusointuisen yhteistyön jalustalle. Mikä seuraavan jalus-tan nimi tulisi olemaan, siitä en mene aprikoimaan. Riittää kun tiedämme ja tunnemme seisovamme sopusointuisen yh-teistyön jalustalla. johon viisaus on kätkeytynä. Ja sellainen tilanne ja saavutus meitä suuresti rohkaiskoon ja velvoitta-koon jatkamaan työtämme tämän meille rakkaana lapsenamme uskotun seuran puolesta.

Seuraavana päivänä, helluntaitiistaina, perustajajylisih-terimme piti neljä luentoja kuolemanjälkeisestä elämästä. Niissä kokemus, tieto, viisaus ja rakkaus sulivat yhdeksi taiteelli-seksi jumalalliseksi soitannoksi. — En malta olla ottamatta tähän luentojen aikana mustalle taululle syntynyttä kaavailua:

Kalma (hauta).

1. Manala	= pahuus	} = viettelijät.
2. Tuonelan tuvat	= henkinen laiskuus	
3. Maallinen paratiisi = nautinnon halu		} = omatunto.
4. Taivaallinen paratiisi = persoonallinen rakkaus		
5. Ahdas portti	= persoonaton rakkaus	} = omantunnon yläp.
6. Taivasten valtakunta = totuuden tieto		
7. Jumalan valtakunta = vihityt		

Kalmatila on eetteritasolla ja on jo häviämässä. Kolme ensimäistä luokkaa ovat astraalitasolla. Niissä vainajat ovat luokittuneet oman luontonsa mukaan, jossa heidän vaikutuksensa koskee ihmisiin maan päällä niin, että »Manalan» asukkaat lietsovat kaikkea meissä olevaa pahaa, »Tuonelan tuvilla» olevat vaivuttavat meitä henkiseen laiskuuteen, ja »Maallinen paratiisi» kutsuu niitä, jotka etsivät hienostunutta elämän nautintoa. — Kaikki nämä vaikuuttavat meissä »viettelijöinä».

Seuraavat luokat ovat älytasolla. Niistä 4, 5, 6:s vaikuttavat meissä »omanatuntona». Jos meissä on siementä »persoonalliseen rakkauteen», »persoonattomaan rakkauteen», tai »totuuden tietoon», niin ne vaikuttavat meissä näitä ominaisuuksia elähyttävästi omantunnon kautta. Taas ne, jotka eivät enää toimi »viettelijöinä», eivätkä liion »omanatuntona», ne ovat »omantunnon yläpuolella» olevat vihityt.

Sellaisenaan tämä on mielestäni harvinaisen opettavainen ja valaiseva. Sen valossa me voimme syventyä sieluelämän tutkimiseen. Voi kuinka syvä on vihityn elämä! Me kuolevaiset niin helposti jäämme toistemme »viettelijöiksi». Ja siten meillä on pitkät läksyt oppia olemaan »omanatuntona». Jospa ihmiskunnan joukkosielussa jo heräisi omatunto!

Vasta »taivasten valtakunnan» totuuden tietoa etsivä alkaa arvella: onko syytä jättäytyä olemaan »omanatuntona». Ja olen ymmärtävinäni, tai ehkä aavistavinani, että vasta siten, kun ihminen tulisimman toiminnan keskelläkin osaa pysytellä omantunnon yläpuolella, vasta silloin »jalat ovat sydänveressä pestyt», ja ihminen voi astua vihittyjen valtakuntaan. Vihitty ei enää työskentele omassatunnossa, vaan, niinkuin arvelen, valona järjessä ja rakkautena sydämessä.

Mutta meillähän on erinomainen etuoikeus nyt ja aina vuodattaa sielumme parhain ja syvin Teosofisessa Seurassa ja teosofisessa työssä. Olettakaamme olevamme tämän meille yhteisen ja kalliin asian puolesta tälläkertaa maan päälle ruumistuneina.

J. R. H.

PERUSTAJA-YLISIHTEERILLE.

Herra J. R. Hannula puhui vuosikokouksessa eroavalle Perustaja-ylisihteerille niin kauniisti ja sattuvasti hänen suhtautum isestään S. T. S:aan, että minun täytyy se toistaa.

Hän sanoi että S. T. S. on Perustaja-ylisihteerin synnyttämä ja kasvattama lapsi ja pyysi, ettei hän, vaikkakin lapsensa hoito ja kasvatusta vähäksi aikaa uskotaan toisiin käsiin, kuitenkaan unohtaisi lastaan, vaan tahtoi suuressa rakkaudessaan eteenkinpäin seurata sen kehitystä ja sen uusia askelia, vaikkakin enemmän sivultapäin katsojana.

Tähän yhdyn minäkin täydestä sydäimestäni ja pyydän että hän yhä eteenkinpäin ravitsisi lastaan elämän leivällä ja valvoisi sen nuoria, kokemattomia askelia. Hänen kanssaan uskaltaa seuramme alkaa taivaltamaan uutta, tunteamatonta ajanjaksoaan.

JOHN SONCK.

PERUSTAJA-YLISIHTEERILLE
PEKKA ERVASTILLE.

Nyt kun teosofisessa työssäni alkaa aivankuin uusi jakso ja joudun yhteistyöhön uuden ylisihteerin kanssa, niin tahdoisin lausua vilpittömän kiitokseni Perustaja-Ylisihteerille Pekka Ervastille, joka v. 1914 antoi minulle tilaisuuden ryhtyä palvelemaan Suomen Teosofista Seuraa. Jätettyäni näyttelijäuran olin aivan kokematon tämänlaatuisessa työssä, mutta »työ tekijäänsä opettaa» sanotaan, ja niin se alkoi vähitellen sujua, ja jos este tuli eteen, niin sain aina apua Perustaja-Ylisihteeriltä. Olihan elämäni päämääränä Tuonenkylään tullessani palvella Mestareita häntä palvelemalla. Tunnin tällä hetkellä tarpeen näillä vaatimattomilla sanoilla antaa hänelle tunnustuksen siitä, että olen voinut laskea edes pienen pienokaisen korren niiden Suurten työssä S. T. S:n palveluksessa.

Kiitollisena OLGA SALO.

Kaikille niille, jotka tavalla tai toisella olivat apunani vuosikokouksen järjestämisessä lausun lämpimän kiitokseni. Tahtoisin erityisesti mainita rouva Hilma Tuomisen, joka

näinä hankalina aikoina otti ruokatarjoilun vuosikokouksen päivinä huolekseen, samoin Rouva Rosa Laakson, joka järjesti majottamisen. Niitä nuorisoliiton jäseniä, jotka suorittivat temppelein koristamisen ja jotka puhdistivat sen ympäristön, kiitän samaten. Taiteellisesta ja ohjelmallisesta puolesta kiitän rouva Kyllikki Ignatiusta hänen kärsivällisyydestään kuoroja ja melodraamoja harjottaessaan ja vielä lisäksi juhlissa säestämisestä.

OLGA SALO.

Suomen Teosofisen Seuran hallitus lausuu kaikille ohjelmansuorittajille lämpimät kiitokset ja on erittäin kiitollinen arkkitehti Armas Rankalle, joka Mikkelistä asti saapui esiintymään pianistina kauniilla soitollaan.

IHANNE-IHMINEN on sellainen, joka löytää keskellä syvintä hiljaisuutta tulisimman toiminnan, ja keskellä kovinta toimintaa erämaan rauhan. Hän on oppinut itsehillinnän salaisuuden, hän on voittanut itsensä. Hän kulkee vilkasliikkeisen suurkaupungin katuja ja hänen mielensä on yhtä rauhallinen, kuin jos hän olisi luolassa, jonne ei yksikään ääni voi tunkeutua, ja samalla hän työskentelee mitä ankarimmin. Tämä on karma-joogin ihanne, ja kun te olette sen saavuttaneet, olette te todella oppineet toiminnan salaisuuden.

Mutta meidän on aloitettava alusta, ja ryhdyttävä töihin siinä järjestyksessä, jossa ne tulevat meidän osaksemme ja muodostettava itsemme vähitellen päivä päivältä epätsekämmiksi. Meidän täytyy suorittaa työ ja meidän on etsittävä sen salattu vaikutin, mitä tehdessämme me ensimmäisinä vuosina melkein poikkeuksetta huomaamme, että nuo vaikuttimet ovat itsekkäitä, mutta kestävyiden avulla häviää tuo itsekkyyks vähitellen, ja lopulta tulee aika, jolloin me kykenemme silloin tällöin toimimaan todella epätsekäästi. Mutta lopuksi toivomme me kaikki, että ennemmin tai myöhemmin tulee aika, jolloin me tulemme täydelleen epätsekäiksi, ja sinä silmänräpäyksenä, jolloin me olemme muuttuneet sellaisiksi, keskittyvät voimamme ja silloin se tieto, joka nyt jo on omanamme, ilmenee.

SVAAMI VIVEKAANANDA.

Redaktören Herr Pekka Ervost.
Opila. Adress: Herr Peltola.

